

טז. תנופת מנחות.

יש מנחות הטעונות תנופה, מוליך ומביא מעלה ומוריד, וזמנה של התנופה ביום שנאמר בענין מנחות העומר, "וַעֲשִׂיתֶם בְּיּוֹם הַנִּיפֹכֶם אֶת הַלֶּמֶךְ כְּבֶשֶׁת תָּמִים בְּן שָׁנָתוֹ לְעֹלָה לַה' (ויקרא כ"ג י"ב).

יז. הגשת מנחות.

יש מנחות הטעונות הגשה למזבח, שנוגע בהם בכלי בקרן דרומית מערבית של מזבח כנגד חודה של קרן, וזמן ההגשה ביום שנאמר, "וְלֶקַח הַלֶּחֶן מִיַּד הָאִשָּׁה אֶת מִנְחַת הַקֶּנָּאוֹת וְהִנִּיף אֶת הַמִּנְחָה לִפְנֵי ה' וְהִקְרִיב^א אֹתָהּ אֶל הַמִּזְבֵּחַ" (במדבר ה' כ"ה), הוקשה הגשה לתנופה לומר מה זו ביום אף זו ביום.

יח-יט-כ-כא-כב. מליקת עוף. קמיצת מנחות. הקטרת קמצים. קבלת דם. והזאת דם
[ובכל זה הזאת דמים פנימיים].

יש מפרשים, שכל הדברים הללו נחשבים כעבודה של קרבן, [מליקת העוף נעשית עם הזאת דמו וההזאה היא עבודה. וקמיצת המנחה הוקשה להקטרת הקומץ. והקטרת הקומץ הרי היא כהזאת דם הקרבנות. וקבלת הדם גם נקראת הקרבה^ב], ונאמר "אֲשֶׁר צָוָה ה' אֶת מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי בְּיּוֹם צִוְתוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהִקְרִיב אֶת קַרְבָּנֵיהֶם לַה' בְּמִדְבַר סִינַי" (ויקרא ז' ל"ח), ללמד שכל עבודות הקרבנות יהיו ביום ולא בלילה.

ויש מפרשים, שדברים אלו, אף אם אין כולם נחשבים כעבודה של קרבן, מכל מקום כולם צרכי קרבן הם, שאי אפשר בלעדיהם^ג, והכתוב "בְּיּוֹם צִוְתוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהִקְרִיב", משמעו כל צרכי הקרבן ביום.

כג. עשיית משפט.

עשיית משפט זמנה ביום ולא בלילה, שנאמר, "וְהִקְּהָה בְּיּוֹם הַנְּחִילוֹ אֶת בְּנֵי" (דברים כ"א ט"ז) והוקשה אותה פרשה לעשיית משפט ללמד שעשיית משפט ביום. [ענין זה לא נזכר במשנתנו עם שאר הדברים המנויים כאן, והוא רק בגמרא, כדי ללמוד ממנו שהשקאת סוטה ביום].

^א והקרבה היא הגשה, דאי אפשר לומר הך הקרבה היא הקטרת הקומץ, דהא כתיב בתריה וקמץ והקטיר. [רש"י].

^ב קבלת דם, הקרבה קרי לה, דאמר מר "והקריבו" זו קבלת הדם. [רש"י]. אבל שחיטה לא מפקינן מהאי קרא, דלאו עבודה היא, שהרי כשרה בור, וקרא משתעי בעבודה, דכתיב להקריב את קרבניהם, וכן תנופה והגשה, אין צריך בהו כהן במנחה לפני הקמיצה. [תוס'].

^ג אבל הגשה ותנופה, אינן מעכבין, ואינם למדים מהכתוב הזה. [רש"י].